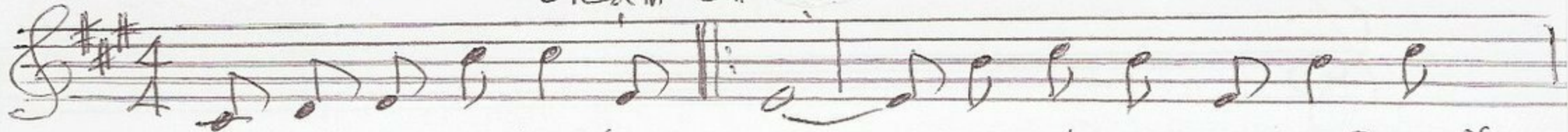

NỤ CƯỜI TÍM

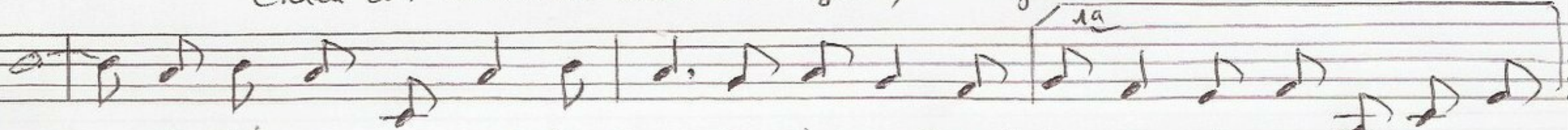

chậm êm

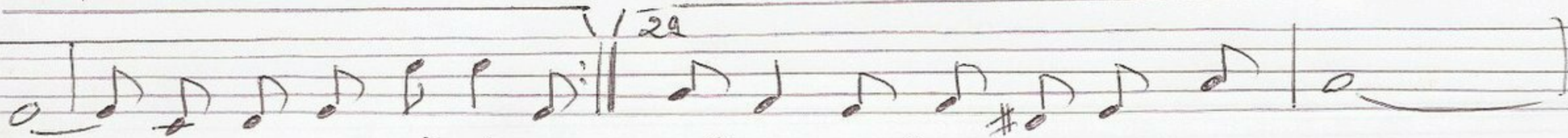
Trương Sa

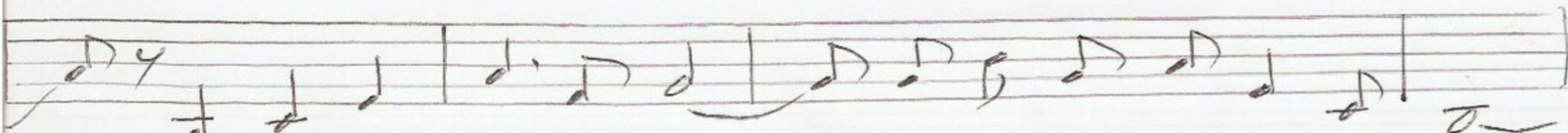
Chiều lặn lưng tím ngắt nụ cười, xa vắng trên gương sông cuối
chiều còn lam rớt nước về người, mang cành chim hái ao viên

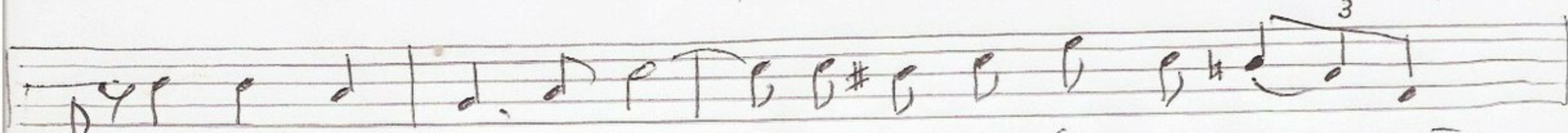
trời, Anh nhớ em rồi em biết không, khi gió đông hồn tóc em, nghe chát tan như không
khi, Anh nhớ em nhiều trong mắt mờ, theo áng mây trời...

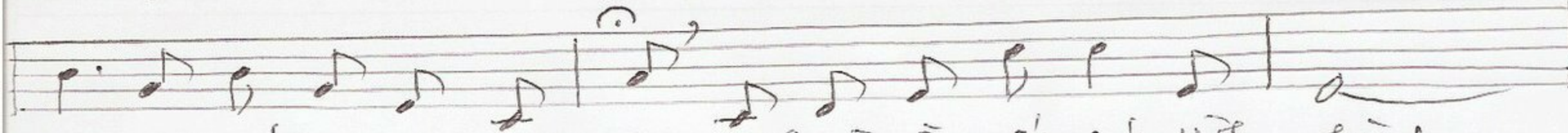
em ? (chiều còn lam rớt nước về)... vẫn trời để lỡ một thuở yên vui

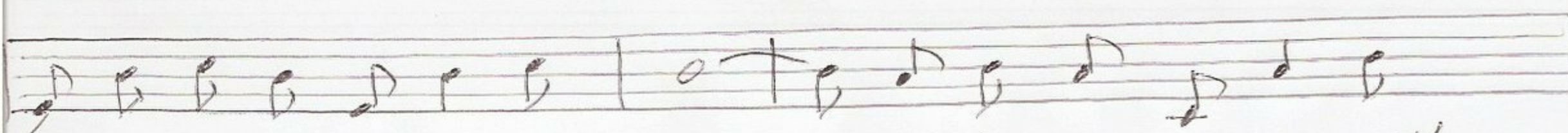
em hồi nhau nửa má cười, cho heo mơn mơn đôi vai gầy

Ngát cánh hoa mau tẻ tái, Hoa về tan tác rồi trong chiều

hoang, những cánh rời buồn nhạt khoan. Để người về nuôi chát tịch hoài

Ao tím xưa mờ trong dáng mây, đôi mắt xưa màu xanh chớm

phai, cho tháng năm nghe xót xa từng chuỗi buồn dài em mang

Viết tại

- Sài Gòn 1970 -